

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **R. P.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2011, č. j. 2 Ad 47/2010 - 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupkyni žalobkyně Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, advokátce **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 960 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 29. 3. 2010, č. j. 2009/84124-424, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce hlavního města Prahy, pobočky v Praze 4 (dále jen „úřad práce“) ze dne 20. 10. 2009, č. j. ABE-10516/2009-04/A2, kterým byla žalobkyni ode dne 30. 10. 2009 přiznána podpora při rekvalifikaci ve výši 3212 Kč měsíčně podle § 40 odst. 1 a 3, § 50 odst. 3 a § 51 odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 30. 6. 2010. V odůvodnění žalovaný uvedl, že žalobkyně byla v době rozhodování o podpoře při rekvalifikaci uchazečkou o zaměstnání, měla uzavřenu dohodu o rekvalifikaci na dobu od 30. 10. 2009 do 29. 11. 2009 a nebyla poživatelkou starobního důchodu. Za popsaného skutkového stavu postupoval úřad práce

podle žalovaného v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a rozhodl za stavu věci, o němž nebylo důvodných pochybností. Námitkami žalobkyně ohledně zpětného uznání kvalifikačního kurzu pro pracovníky v sociálních službách pořádaného SONS ČR a přiznání podpory po tuto dobu, ani dokladováním nemajetnosti žalobkyně se žalovaný nezabýval, neboť nejsou předmětem daného správního řízení, které je vedeno toliko ve věci přiznání podpory při rekvalifikaci od 30. 10. 2009 do 29. 11. 2009. Jakkoliv se napadené rozhodnutí může žalobkyni jevit „nesmyslným“ či nadbytečným, žalovaný konstatoval, že správní orgány jsou povinny postupovat v souladu se zákonem a nejsou oprávněny při aplikaci platné právní úpravy činit výjimky. Za daných okolností nelze zohlednit skutečnost, že rekvalifikační zařízení následně rekvalifikační kurz z důvodu nízkého zájmu nezahájilo. Žalovaný poukázal na nevhodný postup úřadu práce, který po obdržení informace o nekonání rekvalifikačního kurzu napadené rozhodnutí o přiznání podpory při rekvalifikaci neformálním přípisem ze dne 10. 11. 2009 zrušil. Úřad práce měl totiž postupovat podle § 55 odst. 1 zákona o zaměstnanosti a rozhodnout o zastavení výplaty podpory v nezaměstnanosti. Žalovaný uzavřel, že neshledal žádný důvod ke změně nebo zrušení napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno v souladu se zákonem o zaměstnanosti.

Toto rozhodnutí napadla žalobkyně žalobou, ve které popsala skutkové okolnosti a požádala o ustanovení právního zástupce.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 20. 5. 2010, č. j. 3 Na 120/2010 - 17, ustanovil zástupkyní žalobkyně pro toto řízení Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátku.

V doplnění žaloby zástupkyně žalobkyně uvedla, že úřad práce rozhodnutím ze dne 20. 10. 2009 přiznal žalobkyni podporu při rekvalifikaci na základě Dohody o rekvalifikaci v rámci OP LZZ z téhož dne; jednalo se o Kvalifikační kurz pro osobní asistenty dětem a mladým lidem s postižením. Dopisem ze dne 10. 11. 2009 úřad práce žalobkyni sdělil, že kurz nebyl z důvodu malého počtu uchazečů realizován, a proto ruší uzavřenou dohodu o kvalifikaci a rozhodnutí o přiznání podpory při rekvalifikaci. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl. Žalobkyně konstatovala, že podpora při rekvalifikaci jí měla být přiznána, resp. ponechána, neboť nebylo vinou žalobkyně, že rekvalifikační kurz nebyl realizován. Žalobkyně navíc tou dobou dokončovala Kvalifikační kurz pro pracovníky v sociálních službách organizovaný Sjednocenou unií nevidomých a slabozrakých ČR. Podle názoru žalobkyně s ní měl úřad práce projednat možnost dokončení rekvalifikace v jiném rekvalifikačním kurzu na základě nové dohody o rekvalifikaci a v souvislosti s tím ponechat žalobkyni přiznanou podporu při rekvalifikaci, resp. tuto přiznat zpětně od 28. 5. 2009.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 2. 2011, č. j. 2 Ad 47/2010 - 43, žalobu zamítl (výrok I.), rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.), a uložil státu povinnost zaplatit Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, advokátce odměnu za zastupování ve výši 1600 Kč (výrok III.).

V odůvodnění soud konstatoval, že žalobkyni jde o vyplácení podpory při rekvalifikaci na základě rozhodnutí úřadu práce ze dne 20. 10. 2009. Z § 40 odst. 1 zákona

o zaměstnanosti vyplývá, že nárok na podporu při rekvalifikaci má uchazeč o zaměstnání, který se zúčastní rekvalifikace zabezpečované úřadem práce. Nárok na podporu vznikne pouze v případě, pokud se uchazeč rekvalifikace zúčastní, v daném případě se však žalobkyně rekvalifikace, na kterou s ní byla uzavřena dohoda s úřadem práce dne 20. 10. 2009, nezúčastnila. Není pak rozhodné, z jakého důvodu k neúčasti na rekvalifikaci došlo. Není sporu o tom, že se žalobkyně nemohla rekvalifikačního kurzu zúčastnit, neboť podle sdělení rekvalifikačního zařízení Rytmus, o. s. ze dne 2. 11. 2009 nebyl kurz otevřen z důvodu nedostatku zájemců. Žalobkyni tudíž nevznikl nárok na vyplacení podpory při rekvalifikaci. Ohledně případné jiné rekvalifikace by musela být se žalobkyní uzavřena nová písemná dohoda podle § 109 odst. 2 zákona o zaměstnanosti a podpora by mohla být přiznána jen v případě, že by se tato dohoda týkala rekvalifikačního zařízení, které by mělo s úřadem práce dohodu o provedení rekvalifikace uzavřenou podle § 108 odst. 3 téhož zákona. Soud podotkl, že není možné zpětně vyplatit žalobkyni podporu při rekvalifikaci, pokud o její účasti na rekvalifikaci nebyla uzavřena dohoda s úřadem práce ve smyslu ustanovení § 109 zákona o zaměstnanosti. Soud shrnul, že žalobkyně se z důvodu nerealizování rekvalifikačního kurzu nezúčastnila rekvalifikace zabezpečované úřadem práce, tudíž nemá nárok na podporu při rekvalifikaci. Žalovaný proto nepochybil, pokud odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí úřadu práce potvrdil. Jelikož soud nezjistil žádnou nezákonnost v rozhodnutí žalovaného, žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), zamítl. Dále uvedl, že Mgr. Dagmar Rezková Dřímalová, advokátka má nárok na odměnu za zastupování podle „*§ 9 odst. 2 a § 7 vyhl. č. 187/96 Sb., kdy z úkonu činí odměna 500,-- Kč, za dva úkony se jedná o částku 1.000,-- Kč.*" K této částce soud připočetl náhradu věcných nákladů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky za dva úkony 600 Kč, proto celkovou odměnu určil částkou 1600 Kč.

Tento rozsudek v rozsahu výroků I. a III. napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka") včasnou kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Nesouhlasila se závěry správních orgánů a soudu a tvrdila, že jí měla být podpora při rekvalifikaci ponechána, neboť nebylo její vinou, že z důvodu nízkého počtu uchazečů nebyl rekvalifikační kurz, do nějž byla zařazena, realizován. Úřad práce měl se stěžovatelkou projednat možnost dokončení rekvalifikace v jiném kurzu na základě nové dohody o rekvalifikaci a ponechat jí přiznanou podporu při rekvalifikaci, což se však nestalo. Podle názoru stěžovatelky úřad práce pochybil také tím, že ačkoliv měl s rekvalifikačním zařízením Rytmus, o. s. uzavřenu písemnou dohodu o rekvalifikaci, nezabezpečil potřebný počet uchazečů pro to, aby mohl být kurz realizován. Stěžovatelka poukázala na skutečnost, že od roku 1995 úřad práce opakovaně žádala o zajištění rekvalifikačního kurzu, úřad jí nebyl dostatečně nápomocen, tak si musela zajistit kurz sama. K výroku III. napadeného rozsudku stěžovatelka namítala, že vyhláška č. 187/1996 Sb. se týká zcela jiné právní problematiky. Pokud soud vycházel z vyhlášky č. 177/1996 Sb., aplikoval podle stěžovatelky nesprávná ustanovení této vyhlášky - odměna měla být přiznána podle § 9 odst. 3 písm. f), a to celkem za tři úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení včetně první porady s klientkou, písemném podání soudu (doplnění žaloby) a účasti na jednání před soudem dne 16. 2. 2011. Soud však přiznal odměnu jen za dva úkony, aniž uvedl, o jaké úkony se jedná a z jakého důvodu zamítl požadavek na odměnu za tři úkony. Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Ke kasační stížnost byl přiložen text e-mailu stěžovatelky, adresovaného Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, advokátce. Stěžovatelka předeslala, že usilovala o získání kvalifikace či rekvalifikace pro práci, kterou při svém zdravotním stavu může vykonávat - práci s lidmi nevidomými či zdravotně handicapovanými. Žádala o zjištění počtu zájemců o rekvalifikační kurz zabezpečovaný rekvalifikačním zařízením Rytmus, o. s., neboť se domnívala, že úřad práce pochybil, když nezajistil dostatečný počet zájemců z řad uchazečů o zaměstnání. Dále žádala o zjištění všech rekvalifikací, které jí byly od roku 1995 úřadem práce nabídnuty. Podle stěžovatelky by měla být oceněna její vlastní snaha o zvýšení kvalifikace.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka se dovolávala ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.* Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti.

Dne 20. 10. 2009 uzavřela stěžovatelka s Českou republikou, Úřadem práce hlavního města Prahy, pobočka v Praze 4 Dohodu o rekvalifikaci v rámci OP LZZ č. ABE-RL-31/2009 (ABA-BL-53/2009), jejímž předmětem bylo zabezpečení rekvalifikace na pracovní činnost: Kvalifikační kurz pro osobní asistenty dětem a mladým lidem s postižením, pořádaný rekvalifikačním zařízením Rytmus, o. s. v termínu od 30. 10. 2009 do 29. 11. 2009.

Rozhodnutím ze dne 20. 10. 2009, č. j. ABE-10516/2009-04/A2, úřad práce přiznal žalobkyni podporu při rekvalifikaci ode dne 30. 10. 2009 ve výši 3212 Kč měsíčně. V odůvodnění uvedl, že stěžovatelka dne 30. 10. 2009 nastoupila na rekvalifikaci zabezpečovanou úřadem práce; protože splnila podmínky nároku na podporu při rekvalifikaci stanovené zákonem, podpora jí byla přiznána a bude poskytována po celou dobu rekvalifikace s výjimkou dob uvedených v § 44 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Stěžovatelka prokázala, že u ní nelze stanovit průměrný měsíční čistý výdělek v rozhodném období pro posuzování nároku na podporu při rekvalifikaci, proto byla podpora stanovena ve výši 0,14 násobku průměrné mzdy v národním hospodářství za první až třetí čtvrtletí kalendářního roku předcházejícího kalendářnímu roku, ve kterém stěžovatelka nastoupila na rekvalifikaci, tj. z částky 22 942 Kč. Úřad práce dále stěžovatelku poučil o výši podpory při splnění podmínek jen po část měsíce a o splatnosti podpory.

Datovou zprávou (e-mailem) ze dne 26. 10. 2009 oznámilo rekvalifikační zařízení Rytmus, o. s. úřadu práce, že z důvodu nízkého zájmu nemůže otevřít Kurz pro osobní asistenty dětem a mladým lidem s postižením, který měl začít dne 30. 10. 2009; tuto zprávu zaslalo rovněž stěžovatelce.

Dne 2. 11. 2009 podala stěžovatelka odvolání proti rozhodnutí o přiznání podpory při rekvalifikaci, ve kterém poukázala na zmíněné sdělení rekvalifikačního zařízení Rytmus, o. s., že neotevře Kurz pro osobní asistenty dětem a mladým lidem s postižením. Uvedla, že zrušení kurzu je pro ni velmi nepříjemné, neboť od roku 1995 bojuje s úřadem práce o rekvalifikaci s ohledem na její zdravotní stav (zablokované obratle od dlouhodobého psaní na počítači v nevyhovujících podmínkách). Stěžovatelka proto žádala o zpětné uznání Kvalifikačního kurzu pro pracovníky v sociálních službách pořádaného SONS ČR jako rekvalifikace společně se zpětným přiznáním podpory při této rekvalifikaci. Odvolání podala s tím, aby jí tato podpora při rekvalifikaci byla vyplacena zpětně od 28. 5. 2009 do 26. 11. 2009 na základě toho, že se z důvodů na straně rekvalifikačního zařízení nemohla zúčastnit sjednané rekvalifikace. Namítala, že úřad práce s ní má projednat možnost dokončení rekvalifikace v jiném kurzu, jak vyplývá z informací na stránce MPSV.

Datovou zprávou (e-mailem) ze dne 4. 11. 2009 úřad práce stěžovatelce oznámil, že „Kurz pro osobní asistenty dětem a mladým lidem s postižením“ není realizován pro malý počet uchazečů; do tohoto kurzu bude stěžovatelka zařazena, jakmile bude znám nový termín. Vzhledem k uvedenému se ruší dohoda o rekvalifikaci a rozhodnutí o přiznání podpory, odvolání stěžovatelky se tím stává bezpředmětným. Úřad práce doplnil, že nelze akceptovat postup, kdy si uchazeč o zaměstnání vybere nějaký rekvalifikační kurz a poté žádá úřad práce o úhradu.

Přípisem ze dne 10. 11. 2009 úřad práce sdělil stěžovatelce: „*Vzhledem k tomu, že rekvalifikační kurz ‚Kurz pro osobní asistenty dětem a mladým lidem s postižením‘ není realizován z důvodu malého počtu uchazečů se tímto k uvedenému ruší dohoda o rekvalifikaci č. ABE-RL-31/2009 a rozhodnutí o přiznání podpory při rekvalifikaci č. j. ABE-10516/2009-04/A2.*“

Stěžovatelka následně dne 11. 11. 2009 rukou dopsala pod text odvolání, že i po zrušení rekvalifikace a rozhodnutí o přiznání podpory při rekvalifikaci trvá na vyřízení odvolání.

Žalovaný poté vydal žalobou napadené rozhodnutí.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu posoudil Nejvyšší správní soud jednotlivé námitky a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 75 odst. 2 první věta s. ř. s. *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.*

Citované ustanovení reflektuje dispoziční zásadu uplatňovanou ve správním soudnictví, jež se projevuje tím, že soud zásadně vychází z obsahu návrhu (žaloby) a je oprávněn přezkoumávat žalobou napadené rozhodnutí pouze v tom rozsahu a z těch hledisek, která žalobce do své žaloby, případně jejích včasných doplnění, vtělil. Možnost krajského soudu rozhodujícího ve správním soudnictví zrušit žalobou napadené rozhodnutí z úřední povinnosti, a tím překročit meze žalobních bodů, je významně omezena a týká se pouze případů, kdy soud zjistí nicotnost napadeného rozhodnutí nebo jeho nepřezkoumatelnost, která svou podstatou pojmově soudnímu přezkumu rozhodnutí v mezích žalobních bodů brání.

Judikatura Nejvyššího správního soudu se dále ustálila na názoru, že *„[k]rajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).“* (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2288/2011, www.nssoud.cz).

V projednávané věci tedy stěžovatelka obsahem žaloby a jejího doplnění vymezila rozsah soudního přezkumu napadeného rozhodnutí a hlediska (důvody), ze kterých byl Městský soud v Praze povinen napadené rozhodnutí přezkoumat. V doplnění žaloby stěžovatelka konstatovala, že podpora při rekvalifikaci jí měla být přiznána, resp. ponechána, neboť nebylo její vinou, že rekvalifikační kurz nebyl realizován. Podle názoru stěžovatelky s ní měl úřad práce projednat možnost dokončení rekvalifikace v jiném rekvalifikačním kurzu na základě nové dohody o rekvalifikaci a v souvislosti s tím jí ponechat přiznanou podporu při rekvalifikaci, resp. tuto přiznat zpětně od 28. 5. 2009. Takto naformulovala stěžovatelka své žalobní body a předurčila rozsah přezkumné činnosti soudu.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že předmětem žalobou napadeného rozhodnutí bylo přezkoumání rozhodnutí úřadu práce o přiznání podpory při rekvalifikaci podle § 40, § 50 a § 51 zákona o zaměstnanosti, nikoliv rozhodnutí o zastavení výplaty podpory při rekvalifikaci podle § 55 téhož zákona, které ani nebylo vydáno. Stěžovatelka v průběhu správního řízení rovněž nijak nebrojila proti přípisu úřadu práce ze dne 10. 11. 2009, kterým jí bylo oznámeno zrušení rozhodnutí o přiznání podpory při rekvalifikaci, ani tato skutečnost proto nebyla předmětem odvolacího řízení. Stěžovatelkou

uplatněné žalobní body, i v případě jejich důvodnosti, tudíž nemohly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, který posuzoval pouze správnost a zákonnost rozhodnutí o přiznání podpory při rekvalifikaci. Městský soud v Praze tak dospěl ke zcela správnému závěru, že žaloba není důvodná.

Pokud jde o jednotlivé žalobní body, Městský soud v Praze vyčerpávajícím způsobem zdůvodnil, proč námitky a argumenty stěžovatelky nemohou obstát.

Podle § 40 odst. 1 zákona o zaměstnanosti *nárok na podporu při rekvalifikaci má uchazeč o zaměstnání, který se účastní rekvalifikace zabezpečované úřadem práce (§ 109) a ke dni, k němuž má být podpora při rekvalifikaci přiznána, není poživatelem starobního důchodu.*

Podle § 109 odst. 1 téhož zákona *rekvalifikace se uskutečňuje na základě dohody mezi úřadem práce a uchazečem o zaměstnání nebo zájemcem o zaměstnání, vyžaduje-li to jejich uplatnění na trhu práce. Za účastníka rekvalifikace hradí úřad práce náklady rekvalifikace a může mu poskytnout příspěvek na úhradu prokázaných nutných nákladů spojených s rekvalifikací. Rekvalifikaci zajišťuje úřad práce příslušný podle místa bydliště uchazeče o zaměstnání nebo zájemce o zaměstnání.*

Nárok na podporu při rekvalifikaci může vzniknout pouze za podmínek stanovených v těchto a dalších ustanoveních zákona o zaměstnanosti, které ovšem v případě stěžovatelky nebyly naplněny.

Podporu při rekvalifikaci přizná úřad práce jedině ve vztahu k rekvalifikaci zabezpečované (zajišťované) úřadem práce na základě dohody uzavřené mezi úřadem práce a uchazečem o zaměstnání. Má-li se rekvalifikace uskutečnit na základě určité dohody, je podle názoru Nejvyššího správního soudu nezbytné, aby tato dohoda byla uzavřena před zahájením rekvalifikace. Není proto možné uznat zpětně za rekvalifikaci kurz, který již proběhl nebo probíhá, tím spíše, pokud jej nezabezpečuje úřad práce. Požadavku stěžovatelky na zpětné uznání rekvalifikačního kurzu pořádaného SONS ČR a přiznání podpory při rekvalifikaci za dobu trvání tohoto kurzu proto nelze vyhovět.

Z citovaných ustanovení a jejich vzájemného vztahu dále plyne, že podpora při rekvalifikaci se vždy váže ke konkrétní rekvalifikaci (konkrétnímu kurzu), realizované na základě konkrétní dohody uzavřené mezi úřadem práce a uchazečem o zaměstnání. Nejvyšší správní soud proto zastává názor, že neúčast uchazeče o zaměstnání na rekvalifikaci, ke které se váže úřadem práce přiznaná podpora při rekvalifikaci, nelze nahradit účastí na jiné rekvalifikaci. Pokud se uchazeč o zaměstnání nezúčastní rekvalifikace, podpora mu nenáleží; tím není dotčeno jeho právo uzavřít s úřadem práce další dohodu o rekvalifikaci, této se zúčastnit a požadovat v té souvislosti novou podporu při rekvalifikaci.

V projednávané věci to znamená, že stěžovatelka nemohla obdržet podporu při rekvalifikaci, neboť se nezúčastnila rekvalifikačního kurzu, který byl předmětem dohody o rekvalifikaci ze dne 20. 10. 2009. V této souvislosti není podstatné, jaký byl důvod neúčasti a že jej stěžovatelka sama nemohla nijak ovlivnit. Úřad práce ostatně stěžovatelce dne 4. 11. 2009 oznámil, že do předmětného rekvalifikačního kurzu bude

zařazena, jakmile bude znám nový termín. Na základě nové dohody o rekvalifikaci, případně dodatku k dohodě ze dne 20. 10. 2009 se tak stěžovatelka zúčastní rekvalifikace zajištěné úřadem práce, tudíž jí vznikne nárok na podporu při rekvalifikaci.

Stěžovatelce nelze přisvědčit ani v tvrzení, že úřad práce pochybil, když nezajistil dostatek účastníků rekvalifikačního kurzu, který se pak z toho důvodu nekonal. Taková povinnost úřadu práce, který předmětný kurz ani přímo nepořádal, jen jej zajišťoval prostřednictvím rekvalifikačního zařízení Rytmus, o. s. na základě dohody podle § 108 odst. 7 zákona o zaměstnanosti, totiž z žádného právního předpisu nevyplývá.

Nejvyšší správní soud dále nad rámec potřebného odůvodnění podotýká, že rozhodnutí úřadu práce ze dne 20. 10. 2009 o přiznání podpory při rekvalifikaci ani nemělo být vydáno. Ke dni jeho vydání stěžovatelka nesplňovala základní podmínku pro přiznání podpory, neboť se dosud neúčastnila rekvalifikace, která měla být zahájena až dne 30. 10. 2009. Podle názoru Nejvyššího správního soudu měl tudíž žalovaný rozhodnutí úřadu práce zrušit a řízení zastavit (k domnělému zrušení rozhodnutí neformálním přípisem úřadu práce nelze přihlížet, když zákon o zaměstnanosti ani správní řád možnost zrušení vlastního rozhodnutí z vlastního podnětu úřadům práce neposkytují). Ke zrušení rozhodnutí o přiznání podpory žalovaného bez ohledu na obsah odvolání opravňovalo ustanovení § 89 odst. 2 věta první správního řádu, neboť rozhodnutí úřadu práce nebylo v souladu s právními předpisy. Zjištěné pochybení žalovaného však stěžovatelka v žalobě ani v jejím doplnění netvrdila. Vzhledem k tomu, že toto pochybení nezpůsobuje nicotnost ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a nejedná se ani o vadu řízení, která by bránila přezkoumání rozhodnutí soudem v mezích žalobních bodů, nevznikla Městskému soudu v Praze povinnost rozhodnutí žalovaného zrušit ex offo.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami směřujícími proti výroku III. rozsudku Městského soudu v Praze. Vycházel přitom z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2116/2010, www.nssoud.cz.

Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. *kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřípustná.*

V citovaném usnesení rozšířený senát dospěl k závěru, že *„[u]stanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. se vztahuje pouze na kasační stížnost podanou výlučně proti výroku o nákladech řízení.“* V projednávané věci směřuje kasační stížnost nejen proti výroku o nákladech řízení, konkrétně výroku o odměně ustanovené zástupkyně, ale také proti výroku o věci samé, je proto přípustná. Námitkám vzneseným stěžovatelkou však Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

Z příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud zjistil, že Městský soud v Praze aplikoval správný předpis, a to vyhlášku Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Označil-li tuto vyhlášku číslem 187/96 Sb., jedná se o zcela evidentní chybu v psaní, nikoliv použití nesprávného předpisu, jak naznačuje stěžovatelka.

Podle § 9 odst. 2 advokátního tarifu *ve věcech péče o nezletilé, osvojení, pěstounské péče, způsobilosti k právním úkonům, přípustnosti převzetí nebo držení v ústavu zdravotnické péče, ve věcech opatrovnických, věcech prohlášení za mrtvého a ve věcech nároků fyzických osob v oblasti sociálního zabezpečení, důchodového, nemocenského a všeobecného zdravotního pojištění se považuje za tarifní hodnotu částka 1000 Kč.*

Předmětem soudního řízení v dané věci bylo přezkoumání správního rozhodnutí o nároku fyzické osoby v oblasti podpory poskytované podle zákona o zaměstnanosti, konkrétně podpory při rekvalifikaci. Tato podpora představuje sociální zabezpečení v širším slova smyslu, neboť stát jejím prostřednictvím pomáhá řešit sociální situaci fyzické osoby - uchazeče o zaměstnání, tedy na státu závislé osoby s nízkými příjmy. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s Městským soudem v Praze považuje za správné aplikovat v projednávané věci právě citované ustanovení § 9 odst. 2 advokátního tarifu. Sazba odměny za jeden úkon právní služby tudíž činí 500 Kč.

Se stěžovatelkou lze souhlasit v tom, že Městský soud v Praze pochybil, pokud blíže nespecifikoval, za jaké dva úkony právní služby přiznal ustanovené zástupkyni odměnu. Nejvyšší správní soud ovšem nepovažuje toto pochybení za natolik zásadní, aby muselo vést ke zrušení napadeného rozsudku v rozsahu výroku III. Závěr Městského soudu v Praze o přiznání odměny za dva úkony právní služby totiž Nejvyšší správní soud shledal správným.

Podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu *mimosmluvní odměna náleží za každý z těchto úkonů právní služby:*

b) první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem,

d) písemné podání soudu nebo jinému orgánu týkající se věci samé,

g) účast při úkonu správního nebo jiného orgánu, účast na jednání před soudem nebo jiným orgánem, a to každé započaté dvě hodiny.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud nezjistil, že by zástupkyně stěžovatelky před vydáním napadeného rozsudku vyčíslila svůj nárok na odměnu za zastupování nebo alespoň doložila realizaci první porady se stěžovatelkou. Městský soud v Praze proto nemohl přiznat zástupkyni stěžovatelky odměnu za úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu; první poradu se stěžovatelkou ostatně zástupkyně stěžovatelky nedoložila ani po vydání napadeného rozsudku.

Za zbývající dva úkony právní služby označené v kasační stížnosti, tj. písemné podání soudu týkající se věci samé - doplnění žaloby ze dne 11. 8. 2010 - a účast na jednání před soudem trvajícím 45 minut, Městský soud v Praze zástupkyni stěžovatelky odměnu včetně režijního paušálu podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu přiznal. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak kromě značné stručnosti odůvodnění, která však není dostatečným důvodem pro zrušení napadeného rozsudku v rozsahu výroku III., nelze napadenému rozsudku, pokud jde o odměnu ustanovené advokátky, nic vytknout.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační důvody uplatněné stěžovatelkou nebyly prokázány, a proto kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2011, č. j. 2 Ad 47/2010 - 43, jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Protože úspěšnému žalovanému v tomto řízení žádné náklady nad rámec plnění běžných povinností nevznikly a stěžovatelka v řízení nebyla úspěšná, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odměna soudem ustanovené zástupkyni stěžovatelky Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, advokátce byla stanovena za jeden úkon právní služby ve výši 500 Kč podle § 9 odst. 2 advokátního tarifu [kasační stížnost - písemné podání soudu týkající se věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) této vyhlášky] a režijní paušál podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za tento úkon. Zástupkyně stěžovatelky doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 20 % z částky 800 Kč, tj. 160 Kč. Zástupkyni stěžovatelky bude vyplacena částka ve výši 960 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2011

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu